

VATRA NOASTRĂ ROMÂNEASCĂ

ANUL XII • NR. 5 (26) - SERIE NOUĂ • IANUARIE - MARTIE 2012

PERIODIC AL FILIALEI JUDEȚENE BOTOȘANI A UNIUNII VATRA ROMÂNEASCĂ

94 DE ANI DE LA UNIREA BASARABIEI CU ROMÂNIA
27 martie 1918 - 27 martie 2012

CÂNTEC DE LEAGĂN

Stele'n Nistru, stele sus,
Dormi: povestea mi ți'am spus,
Stele'n Nistru 'mpădurit,
Dormi, odorule iubit.

Fie-ți somnul ușurel,
Dragul mamei frumușel,
Te păzească îngerași,
Puiul mamei drăgălaș;

Ca să crești un moldovean
Mândru, falnic, năzdrăvan,
Să 'nverzești ca un stejar,
Paza vechiului hotar.

Să-ți lucească-n frunte-o stea
Doar ne-o lumina și ea,
Și cu codrul să te 'ntreci,
Și dumbrăvile să-i treci;

Și să-i bați cărările,
Să ne sorbi durerile,
Și să treci la cela mal,
Țara să ți-o scoți din hal.

De ocară apele,
Puiul mamei, scapă-le,
Să ne cânte zânele,
Răsunând fântânile,
Să ne rădă zorile,
Să ne 'mbete florile...

Stele-n Nistru-mpădurit,
Dormi: povestea s-a sfârșit...

ALEXEI MATEEVICI

BASARABIA

ACTUL UNIRII
VOTAT DE SFATUL ȚĂRII
LA 27 MARTIE ST. V. 1918.

ÎN NUMELE POPULUI BASARABICI. SFATUL ȚĂRII DECLARĂ
REPUBLICA DEMOCRATICĂ MOLDOVENEASCĂ (BASARABIA)
ÎN HOTĂRILE ȘI DINTRE PRUT, NISTRU, DUNĂRE, MAREA
NEGRĂ ȘI VECHELE GRANITE CU AUSTRIA, RUPTĂ DE
RUSIA ACUM O SUTĂ ȘI MAI BINE DE ANI DIN TRUPUL
VECHII MOLDOVE, ÎN PUTEREA DREPTULUI ISTORIC ȘI
DREPTULUI DE NEAM PE BAZA PRINCIPIULUI CĂ NOROA
DELE SINGURE SĂ-ȘI HOTĂRĂSCĂ SOARTA LOR, DE AZI
ÎNAINTE ȘI PENTRU TOTDCAUNA, SE UNESC
CU MĂMA SA ROMÂNIA.

TRĂIASCĂ UNIRCA BASARABIC
CU ROMÂNIA
DE-A PURURI ȘI TOTDCAUNA!
Președintele SFATULUI ȚĂRII:
ION INCULEȚ
Vice-Președinte
PAN. HALIPPA
SECRETARUL SFATULUI ȚĂRII
I. BUZDUGAN.

ȘTEFAN CEL MARE
1457—1504

DIMITRIE CANTEMIR
1710—1711

*Bucurăți-vă suror! mândre și vă înveseliți
împreună regăsiți lângă maica ce lubiți*

*Jucați hora înfrățirii cu slăci dintre
[stejari,
Hora sjiândă a dezrobirii, hora Româ-
[niel Mari.*

C. Zarida Sylva.

*Iar când falnic vitlorul, va păstra în vecl
[solla,
Basarabia rămâne pe vecl a lări noastre
[rai;
Ca în hrisoave să rămde Ferdinand
[și cu Maria.
Prea slăojiți în România, pe altarul lui
[Mihal.*

C. Zarida Sylva.

Inscripl. Col. Albă 1476

PLUGARII

Vânjoși, înalți, ca fierul tari,
De soare arși, bătuți de vânt.
Brăzdează harnicii plugari
Al țării lor mănos pământ.

Din plug pe toți ei îi hrănesc
Vărsând pârae de sudori,
Dar tot puterile le cresc...
Pe-acești puternici muncitori
Eu cu mândrie-i cânt!...

Cu cânt pe-acei ce pân' acum
Fără cărare, fără drum.
În noapte rătăciți au stat
Nădejdea însă n'au lăsat

Pe-acei, ce tare, neclintit
Oftând amar, din când în când,
Întreaga lume-au sprijinit
În urma plugului mergând!

Cari focul vieții ni l-au strâns
În pieptul lor de fier făcut,
Și cât de mult n'au plâns,
Tot alte zile-au prevăzut.
Pe-aceștia eu îi cânt!...

Eu cânt, căci văd că ele vin
Acele zile de senin;
Eu cânt, căci văd deacum că pier
A țării veșnică durere;

Eu cânt, căci văd necazul frânt,
S'aud plugari în zori cântând
Nu doine de amar, de dor,
Înviorarea țării lor...

Și glasul vieții ascultând,
Venirea zorilor, eu cânt.

ALEXEI MATEEVICI

MOLDOVENII

Moldovenii când se strâng
Și-n petreceri se avântă,
La un colț de masă plâng,
La alt colț de masă cântă...

Sufletul precum le-ar fi
Glob cu două emisfere:
Una-i noapte, alta-i zi,
Bucurie și durere.

Două lumi într-un întreg
Permanent își schimbă locul.
Vin pe rând și-asemeni trec
Când necazul, când norocul.

Moldovenii când se strâng
Și-n petreceri se avântă,
La un colț de masă plâng,
La alt colț de masă cântă...

Și-n paharul veșnic plin
Băutura lor cea sacră,
Jumătate-i cer senin,
Jumătate-i boltă neagră.

PETRU ZADNIPRU
(1927-1976)

A FOST CONSTITUIT CONSILIUL UNIRII

La Chișinău a fost constituit Consiliul Unirii (CU), o structură neformală, inițiată de un grup de personalități din Republica Moldova și România.

Pe 29 februarie, în cadrul conferinței de lansare, inițiatorii acestei structuri au dat citire unei Declarații în care afirmă că își propun să promoveze ideea unirii Republicii Moldova cu România.

„Consiliul Unirii este o organizație de larg consens național, care își propune să continue efortul Consiliului Național al Unirii, fondat la 1 decembrie 1991, ca act de voință al unui grup de parlamentari de la Chișinău și București, și care se declară deschis persoanelor fizice, partidelor politice, asociațiilor, fundațiilor și altor entități ale societății din întreg spațiul românesc de pe ambele maluri ale Prutului, precum și din comunitățile românești existente în toată lumea”, susțin autorii Declarației. Potrivit lor, Consiliul Unirii va promova ideea unității naționale românești și va depune eforturi pentru a convinge guvernanții de la Chișinău, de la București și factorii politici decidenți din Vest că această unitate românească înglobează și interesele strategice ale lumii euroatlantice.

200 de ani de la anexarea Basarabiei „Anul 2012 este un an simbolic – se împlinesc 200 de ani de la anexarea Basarabiei de către Imperiul Rus. Noi, cei care pledăm pentru revenirea teritoriilor istorice românești la Patria-mamă România, vrem să le redăm conașionalilor încrederea că viața lor, împreună cu frații români, va fi una bună, sigură, iar

copiii lor vor avea un viitor demn”, se mai spune în Declarație.

Printre semnatarii Declarației de constituire a Consiliului Unirii sunt Mircea Druc, Ilie Ilașcu, Alexandru Moșanu, Vladimir Beșleagă, Mihai Patraș, Val Butnaru, Valentina Butnaru, Vitalia Pavlicenco, Constantin Tănase, Mircea Rusu, Ștefan Maimescu, Eugenia Duca, Ion Mărgineanu, Lidia Dicusar, Marin Beleuță, Valentin Dolganiuc, Anatol Vidrașcu, Oleg Brega, Vasile Sajin, Tudor Negru ș.a.

Alexandru Moșanu: „Avem temeieri juridice” Președintele primului Parlament al Republicii Moldova, Alexandru Moșanu, a subliniat faptul că există temeieri juridice pentru a înfăptui Unirea. „Inițiativa noastră are și temeieri juridice solide. Mă refer la actele legislative pe care Parlamentul R. Moldova le-a adoptat în legislatura anilor 1990-1994. Acele acte prevăd că românii din Basarabia fac parte din spațiul românesc, că sunt parte a națiunii românești. Există avizul din 23 iunie 1990 în care se cere anularea consecințelor juridice ale pactului Ribbentrop-Molotov. Dar temeierul cel mai important îl găsim în Declarația de independență din 27 august, în care se vorbește despre unitatea noastră națională și despre aspirațiile noastre europene. Dar avem și actul din 1920 în care patru puteri de nivel mondial au spus că „actul unirii Basarabiei cu România este justificat”, a subliniat Moșanu. „Încercăm să aducem toți unioniștii într-o structură care să contribuie la sensibilizarea populației privind reîntregirea neamului românesc”, a spus membrul Consiliului, Vitalia Pavlicenco. (Relatare din „Jurnal de Chișinău” nr 152 ediție electronică). Semnarea Adeziiunii la Consiliul Unirii se poate face de orice doritor accesând linkul: <http://www.consiliul-unirii.ro/adeziune/>

BASARABIA INTEROGATORIU ÎN FAȚA ISTORIEI

Numele: Basarabia!

Părinți: Sunt fiică a României!

Bunici: Dacia Felix!

Rude: Surori gemene, Moldova și Bucovina și alte surori, Muntenia și Transilvania;

Nași: Basarab I, întemeitorul Țării Românești și Ștefan cel Mare și Sfânt, stăpânitorul cetăților de la Nistru;

Locul nașterii: Între Prut și Nistru, de la Hotin și până la Marea Neagră;

Data nașterii: Sunt urmașă a Daciei, deci sunt aici din totdeauna!

Data condamnării: Mai 1812, când imperiul muscălesc m-a dezlipit de la trupul mamei;

Învinuirea: Grădina mea stătea în calea năvălitorilor;

Condiții de detenție: Legată-n lanțuri de robie, cu botniță pe limba mamei;

Cum ai îndurat?... Privind spre Ceahlău... Prutul s-a umplut cu lacrimile mele!

Te-ai revoltat?... În 1918, când călăul era slăbit, am smuls lanțurile;

Și-atunci?... Schimbându-se la față, din alb în roșu, în 1940 el m-a răpit din nou, spunând că mă eliberează de sub jugul mamei mele;

Care ți-e dorința?... Să revin la sânul mamei!

12 ianuarie 2012

A consemnat, grefier,

Paul-Mircea Iordache

DECLARAȚIA CONSILIULUI UNIRII, ADRESATĂ GUVERNELOR EUROPENE ȘI COMUNITĂȚII INTERNAȚIONALE

Pe data de 29 februarie 2012 a avut loc la Chișinău ședința de constituire a Consiliului Unirii – o mișcare populară a românilor din întreaga lume, având ca scop reafirmarea și refacerea integrității statului și poporului român între aceleași granițe.

Consiliul Unirii își propune să readucă în memoria comunității internaționale, tragedia poporului român, obligat să trăiască separat ca urmare a Pactului Ribbentrop-Molotov, condamnat de întreaga lume, inclusiv de Guvernul Rusiei.

Astăzi, la 72 de ani de la ocuparea părții de Est a României, prin invazia sovietică din 1940, considerăm că românii au plătit și au suferit mult prea mult, fiind supuși genocidului provocat de trupele invadatoare, în urma cărora au pierit peste 1 milion de români, și a unei politici de schimbare programată a structurii populației – acțiuni care pot fi calificate drept crime împotriva umanității.

Românii se găsesc și astăzi în situația în care s-a aflat poporul german, nevoit să trăiască separat prin niște granițe artificiale.

Consiliul Unirii dorește vindecarea rănilor lăsate de ocuparea teritoriului dintre Prut și Nistru, dar consideră că poporul român are dreptul să revină între granițele aceleiași țări, granițe care astăzi nu mai

corespond nici realităților istorice, ce decurg din destrămarea URSS, nici intereselor comunității internaționale.

La granița de Est a Europei, Republica Moldova, lipsită de orice fel de resurse, cu o populație deșubolată, cu rămășițele unei armate de ocupație pe o parte a teritoriului său, nu este capabilă să-și stabilizeze situația internă, nu-i capabilă să-și asigure și să-și restabilească integritatea teritorială, iar, din punct de vedere economic, a devenit una dintre cele mai sărace țări de pe continent.

De aceea, Consiliul Unirii face apel la guvernele dumneavoastră să sprijine procesul de unificare al poporului român, să înțeleagă faptul că numai o Românie reunificată poate asigura lichidarea unuia dintre focarele de instabilitate regională și poate asigura dezvoltarea economică omogenă a regiunii de Est a Europei, în același mod în care întregirea Germaniei a condus la crearea unui adevărat motor economic în Europa Centrală.

Consiliul Unirii
2 Martie 2011

INTERVIU DE ION LONGIN POPESCU CU ACAD. FLORIN CONSTANTINIU

Acad. Florin Constantiniu:
"Politicienii postdecembriști au făcut
românilor mai mult rău decât
mongolii, ungurii, turcii, nemții și
rușii"

I.L.P.: *De 21 de ani trăim vremuri pretins istorice. Totul a început la Revoluție, când grupurile de tineri care ocupau Comitetul Central strigau exaltați: "Istorie, istorie...". De atunci, așteptăm mereu să se întâmple ceva istoric. Așteptăm ca cineva, un om de cultură sau un politician providențial, să ne spună că știe încotro trebuie să mergă țara, că există un plan național de dezvoltare. De fapt, vrem să ne vedem pe noi înșine în postura de făcători de istorie. Din păcate, în alegeri, nu ne-am votat "visătorii" potriviți (...). Dimpotrivă, ajunși la putere, politicienii au scos istoria pe tușă, marginalizând-o în școli și universități, împreună cu latina - limba întemeietoare a românilor. În fața acestui "holocaust" aplicat trecutului românesc, un istoric de mare anvergură, precum este academicianul Florin Constantiniu, nu poate decât să plângă, să se răzvrătească sub o copleșitoare durere(...).*

- Domnule profesor, toată lumea știe că Istoria este disprețuită și ignorată în țara noastră. Cât de greșită este această atitudine din partea guvernărilor ultimilor 21 de ani?

Acad.Fl. Const.- Cauzele restrângerii dramatice și regretabile a ponderii istoriei în învățământul românesc trebuie căutate, în opinia noastră, mai întâi, în confruntarea dintre globalism și identitatea națională și, apoi, în percepția eronată a necesităților de pregătire intelectuală și culturală a omului contemporan. Noile forțe economice globale își propun nu ocuparea unui teritoriu sau dominarea unei țări, ci subordonarea întregii lumi. În atingerea acestui țel, globalismul întâmpină un obstacol: identitatea națională a popoarelor, întruchipată în statele naționale. Identitatea națională se hrănește și din memoria istorică, și, atunci, globalismul atacă istoria pentru a slăbi conștiința națională. În al doilea rând, globalismul nu are nevoie de oameni cu un larg orizont de cultură, el vrea specialiști de nișă, performanți într-un domeniu restrâns. Ne îndreptăm spre o sărăcire intelectuală, care va transforma România într-un deșert cultural. Cred că în predarea istoriei, a istoriei românilor în primul rând, în ultimii 21 de ani, s-a înregistrat un regres pe cât de

dăunător, pe atât de condamabil. Școala românească, o școală cu excelențe tradiții de învățământ solid și fertil, a fost pusă la pământ de coaliția dintre elevii leneși, bolnavi de socializare pe Facebook; părinții isterizați de odraslele nemulțumite că trebuie "să-și facă temele acasă", și birocrății plafonați, grijulii cu scaunele lor, nu cu educația, și copiind mecanic din publicații străine, pentru a redacta legi, regulamente și programe analitice. De 21 de ani se fac reforme și iar reforme ale învățământului, care, în realitate, subminează funcția instructiv-educativă a școlii. Primul pas în cretinizarea elevilor este prigoana dezlănțuită de birocrății Ministerului Educației împotriva volumului de cunoștințe transmise elevilor. La istorie - și nu numai la noi - s-a început cu îndepărtarea cronologiei: "Să nu încărcăm mintea elevilor cu date". Foarte bine: istoria nu este o disciplină de memorizare, ci de analiză. Dar fără repere în timp nu se pot stabili legăturile cauzale. Și eu sunt împotriva învățării pe dinafară a datelor lesne de găsit într-o cronologie sau într-un manual, dar - pentru Dumnezeu! - cum să înțelegi raporturile de cauză-efect dintre evenimente dacă nu cunoști succesiunea lor în timp?

Nu se dorește ca elevii să aibă o pregătire temeinică, și cei trei componenți ai coaliției de care am amintit preferă niște adolescenți ignoranți, incapabili să depășească limbajul "mișto" și "nașpa". Cu astfel de cetățeni, viitorul României este sumbru.

I.L.P.: *- În timp ce bulgarii își împânzesc țara cu șantiere arheologice, în căutarea tracilor cu care nu au nici o legătură, românii, urmași direcți ai dacilor și romanilor, sunt gata să cedeze străinilor, spre distrugere, vestigiile daco-romane de la Roșia Montană. Care ar trebui să fie atitudinea statului față de cercetarea arheologică?*

Acad.Fl. Const.- Deși se vorbește de conservarea "patrimoniului național", nu se face nimic pentru păstrarea și valorificarea lui. S-a găsit un alibi: nu sunt bani. Dar banii se găsesc imediat când se construiesc vile și se achiziționează mașini de lux. Este o rușine că statul român nu a participat la "licitația Brâncuși", pentru a achiziționa măcar pipa unui român care a deschis drumuri noi în artă. Nu ne pasă de Brâncuși, dar avem bani pentru branduri care nu conving pe nimeni. Spre rușinea guvernărilor noștri, avem mult mai puține șantiere arheologice astăzi, în România, decât pe vremea lui Mihail Roller, de tristă amintire. Sentimentul

patriotic se înfiripă la copil din interesul și dragostea pentru vestigiile trecutului. Sentimentul istoric al continuității se naște din atașamentul pentru un monument, o cruce înălțată să veșnicească un eveniment, un mic schit, pierdut în munți. Cine-i învață pe copii să le ocrotească? Grija pentru urmele înaintașilor - vezi și cazul Roșia Montană - ar trebui să fie un principiu sădit în conștiința românilor încă de pe băncile școlii.

I.L.P.: - *Cui credeți că i se datorează situația catastrofală în care se află astăzi România?*

Acad.Fl. Const.- Situația catastrofală în care se află astăzi România are, ca să spun așa, doi responsabili, în afara crizei mondiale: clasa politică și masa poporului român. Clasa politică postdecembristă nu a avut - indiferent de partid - nici un proiect național. A avut, în schimb, un unic gând: să se căpătuiască. S-a repezit asupra României cu singurul gând al îmbogățirii. Oamenii politici au acționat ca niște vandali, distrugând și jefuind totul. Mongolii, ungurii, turcii, nemții, rușii nu au făcut românilor atâta rău cât au făcut politicienii postdecembriști în două decenii. Când, peste ani și ani, se va scrie istoria timpurilor de azi, "nu vor ajunge blestemele" pentru a-i condamna pe cei care au făcut ca România să rateze o mare șansă de afirmare și bunăstare și să fie adusă la sapă de lemn. Dar clasa politică nu și-ar fi putut desfășura "opera" nefastă dacă în calea ei ar fi întâlnit rezistența hotărâtă a opiniei publice, manifestarea viguroasă a spiritului civic. Din nefericire, am rămas un popor de țărani - spiritul civic se naște la oraș! -, o turmă de oi, care se lasă exploatată, batjocorită, călcată în picioare, fără nici o tresărire de revoltă sau de demnitate (Goga observase, în 1916, același lucru). Clasa politică din România este întocmai ca un răufăcător sigur de impunitate. Și dacă știe că nu are a se teme de nimic, atunci de ce n-ar jefui în continuare? Proteste ca în Grecia - leagănul democrației - sunt de neimaginat în România. Țsta e marele nostru blestem: o masă supusă, resemnată, incapabilă să se mobilizeze pentru un mare proiect sau pentru o mare idee. Mă întreb dacă noi, românii, nu am părăsit deja scena istoriei. O bună parte a elitei intelectuale a capitulat în fața globalismului, a capitalismului de cumetrie și a clientelismului politic,

abandonând funcția de ghid spiritual al națiunii. Oameni ca pașoptiștii, oameni ca făuritorii României Mari ar fi priviți astăzi ca anacronici și nostalgici. Marii guru ai culturii române de astăzi nu mai vor să știe că sunt români. Am avut un exemplu la 1 Decembrie a.c.: câți dintre ei au scris sau evocat cu dragoste de trecut împrejurările creării României Mari?

I.L.P.: - *Românii au mai trecut prin crize. Spre exemplu, Marea Criză din 1929-1933. Cum s-au descurcat guvernele de atunci?*

Acad.Fl. Const.- Într-adevăr, crize economice au existat și în trecut, dar fiecare eveniment este generat de condițiile istorice care îi conferă unicitate. Soluțiile, deci, nu pot fi identice în cazul unor crize. Cea din anii 1929-1933 a lovit dur România, și guvernării de atunci, ca și cei de acum, au recurs la concedieri, întârzierea plății lefurilor, reduceri de salarii ("curbele de sacrificiu"). A fost marea neșansă a lui Nicolae Iorga, cea mai strălucită minte a românilor, să fie prim-ministru în anii 1931-1932, când criza se îndrepta spre apogeu. A făcut scandal în epocă replica dată de el unei delegații de agricultori, veniți la Mangalia, unde el își petrecea concediul, pentru a se plânge de situația grea în care se aflau, fiind presați de bănci să-și achite datoriile. Iată relatarea lui Iorga însuși: "Iar, cum un om mai simplu strigase la capătul lămuririlor mele, că el e, i-am spus, glumind: ". Ziarele care-i erau ostile l-au acuzat că i-a trimis pe protestatari să se arunce în mare. Exasperat de "măsurile de austeritate", un colonel, șef de unitate, s-a dus la Constantin Argetoianu, ministru de Finanțe în guvernul Iorga, și l-a întrebat: "Din soldați am făcut hoți, din ofițeri, pești, dar cu caii ce să fac, domnule ministru?". Criza s-a rezolvat când a încetat pe plan internațional. Sunt convins că și acum va fi la fel. Adevărul este că mari finanțiști nu am avut decât doi: Eugeniu Carada și Vintilă Brătianu. Nu am avut și nu avem mari competențe financiare, capabile de elaborarea soluțiilor de criză. Guvernării de astăzi vădesc o gândire rudimentară: "să taie", să reducă salariile și să sporească taxele. Un mare plan de investiții, de relansare a economiei, nu există. Să așteptăm, așadar, scrâșnind din dinți, sfârșitul crizei pe plan mondial.

I.L.P.: - *Care este epoca din istoria românilor pe care o admirați cel mai mult?*

Acad.Fl. Const.- Admirația cea mai puternică o am pentru generația pașoptistă. O forță de creație politică, un devotament pentru interesul național, un dezinteres total pentru destinul personal, totul a fost închinat națiunii române. Eșecul revoluției din 1848 nu i-a descurajat pe pașoptiști. Au îndurat exilul, dar au continuat lupta și, în două decenii (1859-1878), au creat statul român modern, căruia i-au câștigat independența. Doar două decenii, adică exact cât i-a

trebuie clasei politice postdecembriste să prăbușească România în haos și mizerie. Cum să nu-i admiri pe pașoptiști? Sunt un model care ar trebui prezentat și explicat în toate dimensiunile lui, nu ca o simplă lecție de manual, ci ca un prilej de meditație, responsabilă și fecundă, pentru adolescenți, făuritorii României de mâine. Dar cum să le "încărcăm mintea" cu evenimente și date? Nu se lauda, nu demult, Ministerul Educației că a mai redus cu 35% cunoștințele de transmis în învățământ?(...).

I.L.P.: - *Ce urare le adresați românilor, domnule profesor?*

Acad.Fl. Const. Urez poporului român, să se revitalizeze și să fie capabil să reinnoiască, în condițiile secolului al XXI-lea, performanțele strămoșilor din timpul lui Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și al luptătorilor pașoptiști.

MICROPOEME 15

APUS DE SOARE

Din carul ceresc,
scăpată spre orizont –
o roată de foc.

Pe discul solar,
înotând, o pasăre –
scutul măiestrei.

Un torent stelar
mătură scoarța Terrei –
fulgii viscolii.

Stea căzătoare,
transformată-n lacrimă –
un fulg pe obraz.

Sfinx daco-roman,
săgeți fosforescente –
capul lupului.

AURORA BOREALĂ

Dans halucinant –
Cosmosul în spectacol,
peste Polul Nord.

IARNĂ LA ȚĂRMUL MĂRII

Barba lui Neptun
transformată în țurțuri –
ger pe faleză.

IUBIRE ÎNTÂRZIATĂ

În toamna vieții,
sfidând calendarul –
un pom în floare...

Străpungând cerul,
un taur din foc divin –
coarnele Lunii.

ȘEZĂTOAREA ZEIȚELOR

Pe cerul nopții,
torcând Calea Lactee –
Luna și Venus.

28 ianuarie 2012

Paul-Mircea Iordache

UMOR - CATRENE, EPIGRAME

BUNELE EFECTE ALE PREGĂTIRII DE LUPTĂ

Cum prinse o învoire,
Las'să fie cu noroc!
Își luă mândra la iubire,
Foc cu foc.

UNUI SOLDAT SINUCIGAȘ

Bilet de'adio a lăsat,
Să afle lumea vie;
Ancheta îns'a demonstrat
Că nu știa să scrie.

UNUI SOLDAT REPEDE INSTRUIT

Colo-n bar, la tanti Stana,
Formulând comandă nouă,
Dus-întors ! - strigă cătana,
Ce, de fapt, înseamnă...două.

GÂND LA GÂND

Gând la gând cu bucurie,
Exclamă superiorul,
Când pe-ntors din învoire
Îl zări târând urciorul.

NEDUMERIRE

O fi armata chiar atât de grea?
-Se 'ntrebă încorporatul Tase,
Concluzionând: nu poate fi așa,
Cum pe Măria proaspăt o lăsase.

MUSTRARE

Bă, sergent, ieși la apel.
De nu, te reclam lui tata,
C-am creier de colonel,
Tu nu-l ai nici cât lopata!

NEDUMERIREA UNUI TR-IST LA O OBSERVAȚIE

Deși e știutor de geografie,
N-a priceput maiorul ce i-a spus,
Dar nici n-a auzit în studenție
Că ar fi existând și-un pol opus.

UNUI OFIȚER NOSTALGIC

Noi, de la comuniști învățam cutezanța-
Sloganul vremii cam așa suna;
Acum sunt alte vremi, mânca-le -ar tata-
Capitalismul este altceva!

UNUI RECRUT SUPUS UNEI OPERAȚII DE SCHIMBAREA SEXULUI

Optă pentru'o soluție radicală,
Dorind avan să scape de armată;
Mai mult, a fost o reușită epocală,
Având acum doar un organ... de față.

UNUI ÎNDRĂGOSTIT LULEA DE PAT

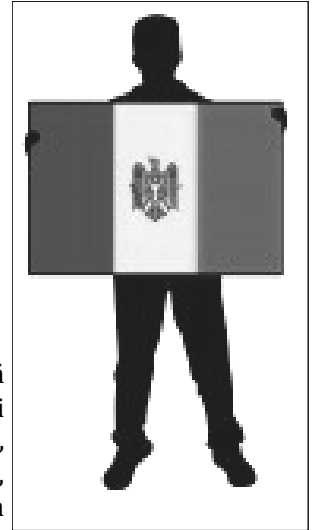
Îndrăgostit lulea de pat,
Nu cel pentru culcare,
Corecții multe-am aplicat
Cu patul armei... din dotare.

**IONEL
BEJENARU**

FLORIN CÂRLAN - NEW YORK*

MESAJE CĂTRE COMPATRIOȚI

(EXTRASE)

STIMAȚI COMPATRIOȚI!

(...) În presa de limbă română, se repetă, ca un lait-motiv, întrebarea: de ce nu avem și noi un Vaclav Havel, al nostru? Chiar așa, dragi compatrioți?...

Revenind la întrebarea repetată și iar repetată, în presă, de ce n-avem și noi un Havel, răspunsul meu sună cam așa: **AVEM ȘI NOI HAVELI, ÎNSĂ NOI NU ȘTIM SĂ-I PREȚUIM!**(...) Încă suntem sub influența drogului de la Kremlin, încă băjbăim pe poteci abrupte, scrântindu-ne piciorușele, suntem încă orbiți de cupolele aurite. Cum altfel să explici gestul în masă al popilor noștri, vorbesc de vasta majoritate, care, imediat după 1989, s-au întors să servească ocupantul, să-l servească pe cel ce ne-a transformat în robi. Oare așa s-a comportat regele David, în urmă cu niște mii de ani?... Și-a dus poporul la faraoni ca să danseze cu ei "cazaciocul"?...

RUȘINE VOUĂ, POPIME TRĂDĂTOARE! Pe 7 Ianuarie, anul viitor (2012 n.n.), când voi vă jucați de-a Crăciunul, fiindcă sunteți strategii, ca și ocupanții, luați crucifixele și plesniți-vă cu ele peste față, cerând iertare poporului pe care-l conduceți, ușurel, ușurel, către aceeași robie din trecut. Veți intra în istorie așa cum a intrat clerul francez când a pactizat cu ocupantul, lasând-o pe Ioana d'Arc, să lupte, cu obrăjiorul de copil, pentru onoarea Neamului ei. De ea, Ioana d'Arc, își amintește tot universul, cât va fi viață pe Pământ. Clerul francez, al acelor vremi, la lada cu gunoi! Dar nu gunoi pentru îngrășat pământul, ci gunoi bun numai de ars și cenușa împrăștiată în zărilor lumii, drept exemplu de mizerie, ajunsă la paroxism.

Inchei pe aceste note dure, misiva mea de Crăciun către cei ce fac umbră pământului în limba romană, urându-le doar atât:

TREZEȘTE-TE, NEAMULE, CĂ TE VEGHEAZĂ HAVELII NOȘTRI, ȘI, MAI MULT, TE VEGHEAZĂ DOMNUL DIN CER!

*

Iată-ne, stimate compatriot, Ion Ungureanu, după ce am petrecut Crăciunul, Anul Nou, Sfântul Vasile, Boboteaza, gata să sărbătorim una dintre cele mai importante zile creștine, "Sfântul Prooroc Ioan Botezatorul și Înaintemergătorul Domnului", astăzi, 07 ianuarie 2012. (...). Ne rugăm bunului Dumnezeu, ca și dumneavoastră, prin

numele sfânt, purtat, să asigurați tranziția Neamului nostru către Vechea Dacie, acolo unde nu eram divizați, unde poporul nu se închina Kremlinului și unde nu trebuia să pleci în pribegie, așa cum suntem, astăzi, plecați, într-o proporție alarmantă. Personal, vreau să vă comunic următoarea știre: Dumneavoastră faceți parte din cei trei crai, cu numele Ioan, pe care eu îi sărbătoresc astăzi: Primul este tata, Cărlan Ioan, datorită căruia fac umbră pământului, în prezent; Al doilea este Mareșalul Dezrobotor-Întregitor, sub comanda căruia, tata a trecut Prutul, alături de mulți eroi, ce nu s-au mai întors la casa părintească, niciodată, printre care fratele tatei, uncheașul Tomiță Cărlan. Și, în sfârșit, al treilea sunteți dumneavoastră, omul de cultură Ion Ungureanu, ce reprezentați un "pericol" pentru trădători, șarlatani sau alte canalii, cum ar fi patrioții de profesie. Fac zi și noapte paralele între Grigore Vieru, unul dintre cei mai apropiați români de sufletul dumneavoastră și, Ion Ungureanu, cel pentru care Adevărul este Dumnezeu iar Dumnezeu este Adevărul. În special, subiectul unde vă pun față în față este, tocmai, Biserica Neamului. Era toamna anului 2008 și eu mă pregăteam să părăsesc Basarabia, pentru a mă întoarce în SUA. A fost ultima întâlnire în "carne și oase", cu Grigore Vieru. La aceeași masă, profesorul ieșean Cătălin Bordeianu, bădița Grigore, subsemnatul, Măriuca și soția mea, Dana. Dădeam să plec și nu-mi venea s-o fac. Poetul

pătimirii Basarabiei mai avea să-mi transmită ceva și nu reușea să treacă peste bariera ce ne oprește, pe fiecare în parte, atunci când este vorba de Biserică. Privea către cer, îngânând ceva, după care lăsa capul în pământ, vădit emoționat și tulburat. În final, a prins curajul necesar, și, privindu-mă drept în ochi, mi-a spus, cu o voce ridicată și pe un ton foarte hotărât; **"DIN PĂCATE, BISERICA NOASTRĂ, CREȘTIN-ORTODOXĂ, ÎN LOC SĂ NE ADUNE, NE DESPARTE, NE SEPARĂ, DUPĂ CRITERII, CE NU SUNT ALTCEVA, DECÂT VICLEȘUGURI!"**; A răsuflat după aceea ușurat, mărturisind că era pentru prima dată în viața, când, a spus cu voce tare, acest mare adevăr. Ne-a condus, după aceea, la muzeul soților Doina și

*) Reputat om de cultură, ziarist și scriitor basarabean, ce locuiește la New-York; *Extrasele din selecția de față se referă la preoții basarabeni, care, după 1990, s-au reintegrat în cohortele proimperiale rusești, oblăduite de Patriarhia Moscovei, în loc să revină sub aripile ocrotitoare de neam și limbă, de datini srăbune românești, ale Bisericii Ortodoxe Române.*

Ion Aldea Teodorovici, ce se află la o aruncătură de băț de restaurantul, în care am petrecut ultimele clipe ale vieții pământene cu Grigore Vieru, după care ne-am îmbrățișat, cu lacrimi în ochi, plecând către Leușeni și, mai departe, către Caracal.

Am găsit, în cartea oferită de dumneavoastră, "TEATRUL VIETII MELE", un pasaj, ce socotesc că explică, cel mai bine, ce declarase Grigore Vieru, cu trei ani înainte. Iar, pentru românii profunzi, motivul, aș putea spune, datorită căruia, noi suntem, astăzi, unde suntem și, anume: TRĂDAREA! Iată acest pasaj:

" - Acum, când rememorez evenimentele de altă dată, nu pot să nu recunosc un lucru: atunci, poporul nostru ne-a dăruit tot ce avea mai scump - credința în idealul național. Iar noi ne-am comportat ca niște conducători de bancă ce au risipit fără discernământ, în stânga și în dreapta, acest tezaur, această neprețuită zestre a credinței sfinte. Cine-și mai depune agoniseala de secole, fără să se asigure de competența gestionarilor ce se dovedesc, până la urmă, niște risipitori ordinari? Desigur, lucrurile se înrădăcinau departe, dacă mă gândesc, la un moment ce a năruit și ultima speranță. Am fost nu numai ministru al Culturii, dar și al Cultelor. Si vreau s-o spun cu toată durerea: preoțimea noastră, cu foarte mici excepții, a fost de partea celor care ne duceau, din nou, în robie. Sunt multe păcate pe lumea aceasta, dar cel mai mare păcat e acela săvârșit de fețele bisericești. Și slujitorii credinței creștine, care trebuiau să ne scoată din "sclavia egipteană", ne-au condus înapoi. Mă gândesc: chiar nu se tem de mânia lui Dumnezeu? Eu, care am promovat, din scenă, valorile creștine, credeam că clerul, preoțimea, trebuia să se bucure și să lucreze pentru reînvierea sentimentului oprimat, de atei comuniști, și uite că majoritatea s-a dovedit ostilă scopului nostru de renaștere națională. Pentru că preoții au început să dea mâna și să se înfrățescă cu cei care, timp de 50 de ani, i-au zătrit, au transformat bisericile și mănăstirile în grajduri, i-au bagat în închisori. Noi suntem martorii unor lucruri incredibile - căderea noastră sufletească nu are margini. Eu nu știu dacă există o altă epocă în istorie unde păcatul nostru este atât de mare și atât de evident. Pentru că nu se justifică prin nimic. Rasa, veșmântul preoțesc, uneori ascundea un ofițer al KGB-ului. Deci a avut loc o substituie, o diabolică transformare. Iar bietul nostru om de la țară de unde să știe, să simtă și să înțeleagă ascunzișurile chemărilor din amvon, căci lua îndemnul preoților ca pe cuvintele Domnului. Iată, așa, minciuna schimbată la față se ia drept adevăr, drept credință, de către rătăcitul și mult încercatul popor, căruia nu-i mai ajunge timp să se lămurească cine-i Satana și cine-i Dumnezeu..."

(Literatura și arta, 04 august 2005)

Domnule Ministru, ce comentarii mai pot fi făcute, când ați explicat totul, magistral? Am înțeles de ce ne zbatem, astăzi, întrebându-ne, ce se întâmplă? Gândul mi se îndreaptă către preoții noștri, trădători, care răspund sec la întrebarea, de ce au făcut-o: motive politice, zic ei! Păi, dacă așa stă treaba, din ce partide fac parte și noi nu știm? Partidul Trădării Naționale, Frontul Schinguirii Naționale sau Alianța pentru Distrugerea Neamului? Oricum, mare rușine, dezumanizare cât cuprinde și, înainte de toate, cum ați remarcat și dumneavoastră, un mare păcat. Mă întreb, uneori, ei chiar se consideră urmașii poetului-preot Alexe Mateevici sau ai preotului-scriitor Vasile Țepordei? O, Doamne, cei doi au lăsat ceva trainic, durabil și frumos în urmă, dar ce lasă, vânduții pe doi arginți, în urma lor?... Vă spun eu, un om simplu și cu temere de Dumnezeu: NIMIC, DOAR DISTRUGERE, JAF ȘI PRĂPĂD! Părinte-protiieru, Petru Buburuz; v-am vizitat, cu doi ani în urmă, biserica, la care lucrați de decenii - este o minune dumnezeiască, minunea de pe bulevardul Alba Iulia, din Chișinău! Mi-ați vorbit de niște planuri, în care complexul de spiritualitate românească, cu hramul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, va fi străjuit de statuile celor doi preoți-eroi, Alexe Mateevici și Vasile Țepordei. Nici că se putea o idee mai bună! Dacă Basarabia, astăzi, în procent covârșitor, sărută poalele patriarhului-mareșal de la Moscova, hai să construim statuile de apărare, cel puțin pentru complexul dumneavoastră de spiritualitate românească, a părinților Mateevici și Țepordei. Doar așa am putea face față, golului înregistrat de popimea aservită Kremlinului. Să-i lăsăm pe ei să-și ajute patriarhul roșu, când dă cu feștelele la capetele rachetelor nucleare, iar noi să continuăm a uda glia strămoșească cu lacrimi și credință adevărată. Așa ne-au spus înaintașii și așa se cuvine să facem! Nici mai mult, nici mai puțin!(...).

Iar ca un mic supliment, "raportez" o scenă de film, petrecută, cu ani în urmă, în incinta Palatului Patriarhiei Române, cu prilejul unei foarte importante înhumări; iată-l, pe atunci mitropolit, cred, Kiril, bătând pas de defilare și, dând cu privirea de delegația Basarabiei, în frunte cu mitropolitul Petru și academicianul Mihai Cimpoi. Când a înțeles pe lângă cine trece, bătând pas de defilare, cu pânzuiala albă de beduin, pe cap, mai, mai că i-au sărit ochii din orbite, de furie și ciudă. Am imaginea vie pe retină și în minte. Mi-am zis în acel moment, și-mi zic și-acum: dacă asta-i credință, atunci... să mă ierte Atotputernicul, mă întreb: ce planuri ai cu noi Doamne, Dumnezeule? Sper că n-ai creat lumea ca s-o distrugi, nu-i așa? De ce atâta ură în sufletul acestui Kiril?... Sau, asta-i Sfânta Rusie ce a început să ne impuște tineretul? Chiar că nu pot să cred, nici dacă voi fi aruncat în flăcările Iadului.

"Apoi, când ai pierdut aproape totul, rămânând doar cu niște principii, nu le încalci și pe acelea, măcar ca să nu pierzi totul-totul-totul." (Paul Goma)

PAUL – MIRCEA IORDACHE

INTERVIU CU

PROF.DR.DOC.ILIE POPESCU

PARTEA A IV-A

- P.M.I.** Dumneavoastră n-ați făcut demersuri către Ambasada Română sau Consulatul Român din Cernăuți să vă sprijine ?...
- I.P.** *Dar pe unde n-am fost ?... Am făcut adunări și conferințe! Aici, s-au schimbat mereu înalții funcționari ai Consulatului. Ucrainenii spun: „Bine, dar, dați-ne specialiști!” iar românii spun: „Bine, vă trimitem, dar plătiți!”.*
- P.M.I.** Dacă România ar susține salariile profesorilor, ca un sprijin pentru populația românească din Bucovina ?... Asta ar fi o posibilitate !...
- I.P.** *Dar vedeți, sunt materii unde nu se poate rezolva problema, cum ar fi, istoria: Ce fel de istorie să învețe ? ... Românii vor citi istoria României, dar, aici se dorește istoria Ucrainei; și nu iese nimic !*
- P.M.I.** Bun! Se pot învăța și istoria Ucrainei și istoria României, în paralel!
- I.P.** *Da! E o soluție! Dar, în structura programului, apare o problemă: numărul de ore de predare! Cât dăm românului și cât dăm ucraineanului, să predeie ? Lor nu le convine să împartă numărul de ore, astfel încât, să se satisfacă și doleanțele românilor. Sunt o sumedenie de probleme !*
- P.M.I.** Deci, practic, sunteți la discreția factorilor locali și nici sistemul nu vă ajută.
- I.P.** *Noi mizăm pe activitatea fructuoasă a societăților culturale, fără implicare politică. Societatea „Golgota” este susținută de ucrainenii ...*
- P.M.I.** Pe ce considerente o susțin ?
- I.P.** *Pentru că, noi ne ocupăm de reabilitarea victimelor totalitarismului.*
- P.M.I.** Asta, am înțeles! Dar pe plan național? Nu considerați că este o ipocrizie: ei sunt de acord cu condamnarea stalinismului, dar nu-s de acord cu emanciparea națională a românilor din Ucraina ?... Asta este un non-sens; Dacă, într-adevăr, vrei să susții, pentru toți, dreptatea națională, le dai voie tuturor să-și susțină aspirațiile...
- I.P.** *Am înțeles... Iată ce vă spun: Administrația de stat regională, pe noi nu ne susține și sub aspect material, din buget; Ei hotărăsc mărirea alocațiilor, proporțional cu numărul de membri din fiecare societate culturală.*
- P.M.I.-** Deci, până aici, e corect !; Mai departe ? Când e vorba de școli ?...
- I.P.** *Avem o societate „Aron Pumnul”, care nu prea activează.*
- P.M.I.** Președintele societății e român ?...
- I.P.** *Da! Român, dar, aproape, nu face nimic ... De aceea, noi, acum, ne ocupăm și de școli, fiindcă, societatea amintită, nu se ocupă.*
- P.M.I.** Exact! E foarte important! Păi, spiritul românesc se formează și în școală, dacă nu este școală ...
- I.P.** ... Nu-i viitorul !
- P.M.I.** Și biserica !
- I.P.** ... Un ministru a instrucțiunii publice din Franța spunea: „Inchideți școala și-ați nimerit în barbarism!”.
- P.M.I.** Exact !... Și în programul școlar, ce-aveți de gând să faceți, ca să influențați politica locală ?... Ați făcut demersuri ?...
- I.P.** *Cum să nu ?... petiții, semnături, în presă și la radio s-a vorbit !*
- P.M.I.** Și, de ce vă resping petițiile ?...
- I.P.** *Foarte simplu, ei spun: „dragii noștri, suntem de acord, dar dacă părinții nu vor, ce să facem ?”... Părinții dau copiii la clasa paralelă, ucraineană.*
- P.M.I.** Și fenomenul acesta este de masă?... Majoritatea părinților doresc așa ?...
- I.P.** *Nu majoritatea !... Noi trebuie să lucrăm, mai mult, cu părinții...*
- P.M.I.** Așa este!
- I.P.** *Deplasările, în teritoriu, presupun cheltuieli și oamenii au venituri modeste – pensii foarte mici. Dar, nu murim de foame! Ei nu se prea duc, singuri! În școală, trebuie să se lucreze cu copiii, să înțeleagă că sunt români, și acasă, cu părinții, ca să nu se dezică de naționalitatea română.*
- P.M.I.** Dar există o anumită ostilitate din partea autorităților ?... Am înțeles că, acum, se dorește ca, românii de aici să se numească moldoveni, să nu mai fie numiți români ?... Așa e ?...Cine statuează conceptul de limbă moldovenească ?...
- I.P.** *Eu vă spun ce-i cu asta: Dacă, în momentul deportărilor, am avut cozi de topor - și asta e evident! -, și în această perioadă avem cozi de topor; În ce sens ?... De exemplu, s-a făcut o societate moldovenească, în Odessa, cu Fetescu în frunte.*
- P.M.I.** Asta e o diversiune antinațională !
- I.P.** *El e dirijat și plătit; Acum, a făcut o organizație în Noua Sulița, aici lângă noi !*

P.M.I. Si, românii nu-și dau seama că este o diversiune neostalinistă ?...

I.P. *Eu consider că, poate, autorităților le convine așa ceva !*

P.M.I. Evident ! Divide et impera !

I.P. *Da! Împarte și stăpânește, spuneau românii; Deviza e actuală! Acum, au vrut să ne împartă în două , așa numite, naționalități: moldoveni și români. Noi suntem, aproape 19 procente: zece procente- români și nouă procente – moldoveni. Dacă am fi uniți, cu 19 procente, noi trecem pe locul 3, ca pondere națională, în Ucraina; Și-atunci, ne-am putea bucura de drepturi mai mari.*

P.M.I. Dar, de unde și până unde, această împărțire în români și moldoveni?...

I.P. *Unii se înscriu moldoveni, nu români. Și, de aici, moldovenii vorbesc limba moldovenească ... Niște absurdități, că, mi-e și rușine a vorbi, eu, ca român.*

P.M.I. De ce nu vorbiți cuăștia care se declară moldoveni, că e o absurditate: atunci, unii se pot declara cernăuțeni, alții, hlibocani, alții, nu știu ce ... fiecare sat cu naționalitatea lui. Asta este o absurditate ! Națiunea înseamnă altceva ! Explicați-le ! De ce nu mergeți, să le explicați ?!...

I.P. *Ați auzit de pustiul Sahara ?... Noi vorbim ca în pustiul. Nu suntem auziți ! Nu suntem văzuți ! Le vorbești, și ei persistă în „moldovenism”. Când predam studenților, la Universitate, le explicam: voi sunteți români din Moldova, români din Basarabia, din Bucovina , din Transilvania....*

P.M.I. Dar, ei nu cunosc istoria ! Nu știu de ce se numesc așa, provinciile istorice: Bucovina și Basarabia, ele aparținând de Moldova, iar Moldova , aparține României, ca fostă Dacia !

I.P. *Eu le-am spus, lor ! Ei se duc acasă și părinții îi contrazic.*

P.M.I. Deci, sunt îndoctrinați! Ei sunt români dar, sub aspect spiritual, sunt pervertiți.

I.P. *Ei nu se pot debarasa de propaganda intrată în ei. Și-ncă mai au o vorbă, urâtă :„Când au fost românii pe aici, ne-au bătut etc.”*

P.M.I. Asta-i tot o diversiune. Ei nu analizează sub aspect: cauză – efect;

I.P. *Cu studenții mei, făceam aceste lecții, prin abatere de la program. Eu îi conciliam: Întrebați, pe părinți, sau pe bunici, din ce cauză îi băteau!... Aceștia răspundeau: "Ne băteau fiindcă nu curățam șanțul, sau nu dădeam copacii cu var".... Copiii se lămureau, în acest fel!.... „Da, domnule profesor, aveți dreptate!”*

P.M.I. Jandarmii români acționau în cadrul unui efort civilizator !

I.P. *Eu le mai spuneam: Bun! Jandarmii le dădeau bătaie, pentru că meritau! Dar, mai bine au*

făcut comuniștii sovietici, că v-au împușcat și v-au deportat în Siberia, pe părinții și bunicii voștri ?

P.M.I. Aici, ei trebuie să conștientizeze noțiunea de națiune și interes național ...

I.P. *Eu, la Universitate am intrat, într-un fel, clandestin: m-am prezentat la examenul de admitere, direct din armată, în uniformă. N-a știut nimeni, din sat, despre mine. Până să se dumirească activiștii sovietici din sat, eu dădusem, deja, cinci examene și eram trecut pe lista de admiși. Asta se întâmpla în 1961. După ce am terminat școala medie de 10 clase, imediat m-au luat în armată. Doi ani îi pierdusem în Siberia. Dacă veneam în sat, după armată, știam ce m-așteaptă: un telefon, și nu mai puteam da examenul de admitere la facultate. De câteva ori, au vrut să mă scoată din studenție: — aflaseră, între timp, cine sunt; K.G.B.- iștii știau și aflau totul ! Dar, eu învățam ca un nebun.*

P.M.I. Și-acolo, tot ei dirijau, așa, subtil ?...

I.P. *Tot ei dirijau, se-nțelege ! Erau „stat în stat”!*

P.M.I. Și în prezent ?...

I.P. *În prezent, nu mai știu ... Eu vorbesc de epoca aceea. Atunci, la Universitate și peste tot, trebuia să fii și activist...*

P.M.I. Știu ! Condiția politică !...

I.P. *Și-atunci, am intrat în syndicate; Răspundeam de activitatea artistică și, în felul acesta, eram și eu activist; dar nu pe linie ideologică, ci, sindicală;... La Universitate, devenise vacant un post de profesor... Eu, în buletin, eram trecut „român”. Ei mă îndemnau să mă înscriu: moldovean. Numele meu de familie este tipic românesc: Popescu. Ei, pe documente, scriau: Popesko, cu sufixul ucrainean; Eu, tăiam și scriam cu „u”. Ei întrebau: ce importanță are ?; Eu răspundeam: Are importanță mare !... Când am ajuns în armată, ofițerii mă scriu iarăși: Popescko!*

P.M.I. Asta-i rusificarea numelor, de fapt, ucrainizare...

I.P. *Așa-i! Eu continuam să tai sufixul ucrainean și ei, nedumeriți, mă sfătuiam: „Declară-te moldovean și o să fie bine!” M- au trimis la școala de sergenți. În armată, mă pregăteam pentru admiterea în universitate; dormeam mai puțin, nopțile și învățam. Mi-am dat seama de câte nedreptăți făceau ei și am scris la Moscova, despre acestea. Au venit comisii să ancheteze . În sat, la mine, de-abia mă așteptau; Îi spuneau mamei: "Lasă că vine el acasă și-o să-i dăm 50 de ari , cu sfeclă, să-i lucreze, de-o să-i iasă ochii și n-o mai scrie la Moscova!”*

P.M.I. Dar, spuneți-mi, domnule profesor: aici, în Bucovina de Nord, sunteți mai multe organizații culturale românești? Nu faceți un corp comun ?...

I.P. Nu vor !

P.M.I. De ce nu vor ?

I.P. Pentru că toți se consideră un fel de Napoleoni.

P.M.I. Totuși, dumneavoastră, care sunteți un veteran al luptei anticomuniste, de ce nu-i adunați odată pe șefii ăștia... Eu vă sugerez, să încercați, totuși...

I.P. Am foarte mulți, care sunt foștii mei studenți, Ilie Zegrea- președintele Uniunii Scriitorilor din Bucovina, Dumitru Covalciuc – o capacitate – președintele Societății Arboreasa... Sunt foarte mulți aici, care activează, cum este poetul Tărățeanu...

P.M.I. Pe Tărățeanu, l-am auzit, în cadrul unei adunări, la Iași, recitând una din poeziile sale. Este un poet patriot...

I.P. Pe Dumitru Covalciuc l-au concediat de la Universitate, când au aflat că a înființat Societatea „Arboreasa”; Deci, l-au dat afară de la lucru; Pe copiii lui i-au bătut: cine, cum , nu se știe... și a avut, el, mult de suferit. Dumitru Covalciuc a scos prima revistă; Cu scris de mână, le scotea... „Miorița” și altele: „Codrii Cosminului”; „Țara Fagilor”. A scos 19 volume de documentare istorică și are un capitol: “Golgota neamului românesc”. El este un adevărat luptător patriot.

Eu mai spun: românismul nostru este de două feluri, un românism trece prin inimă și altul prin buzunar.

P.M.I. Asta-i înțeles... Dar, programați o întâlnire la care să vină cu toții.

I.P. Ei nu vor să vină !... (Există revista „Glasul Bucovinei”, editată, aici, la Cernăuți. La Universitate l-au concediat pe un coleg, pentru că editase revista „Glasul Bucovinei”... Și medicii au o societate a lor, președinte Ion Broască, un om activ...);

Dizidenților , celor ce nu sunt alături de noi eu le spun: Un deget îl puteți rupe, dar pumnul, nu!

P.M.I. Există deviza: „Uniți , vom învinge! Despărțiți, vom pieri!” Exact asta este ideea pe care o susțin și eu ... Încercați să vă uniți!...

I.P. Eu așa cred: că unii sunt plătiți să ne dezbine. Eu mă uit la fapte: e un fel de spoială românească, mulți nu au profunzimea sentimentului patriotic.

P.M.I. Deci, sunt niște impostori?!...

I.P. Nu știu, în ce măsură sunt patrioți.

P.M.I. Dar pe cine considerați, dumneavoastră, în categoria, să spunem așa, a imposturii patriotice?...

I.P. Este greu de spus!... Fac și ei câte ceva... Eu îi percep ca pe niște plătiți... Nu știu în ce măsură sunt sinceri în acțiunile pe care le fac... Când faci o acțiune patriotică, fără a pretinde bani, acela e patriotism adevărat. Mie îmi vine greu să cred că sunt patrioți, cei care fac un fel de comerț, din activismul lor patriotic.

P.M.I. Este necesar și sprijinul material, dar trebuie să ajungă în mâinile celor care, într-adevăr, merită....

I.P. Eu, de douăzeci de ani activez, dar n-am primit nici un ban... deși, am solicitat tuturor celor ce-au venit , pe-aici, din România.

P.M.I. Societatea „Golgota” este percepută ca o societate vindicativă ?...

I.P. Noi am demascat stalinismul, noi am scos la suprafață toată teroarea asta comunistă, din perioada sovietică și, asta nu le place multora, în România, ... patria mea, cred eu... Și, de aceea, nu ne ajută cu nimic.

(Va urma)

Peisaj hibernal: Mănăstirea Zosin, văzută dinspre satul Bălușeni, județul Botoșani (februarie 2012)

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Redactor-șef: Ionel Bejenaru

Redactori: Paul-Mircea Iordache, Florea Macovei, Mircea Comănesci, Elena Chirilă, George Arhip.

Tipărit în România de

Botoșani, str. 1 Decembrie, nr. 25
www.agata.ro editura@agata.ro